

สามเณรบรรลุนิกรรม

ระหว่างสามเณรน้อยเดินทางกลับมายังกุฏิ พระอินทร์ก็รื้อนอาสน์ขึ้นมาทันที จึงทรงมองลงมาด้วยทิพยจักขุ เห็นว่าวันนี้สามเณรบัณฑิตมีรัศมีสว่างไสว ดวงบุญเจิดจ้า เป็นนิมิตหมายว่า จะต้องบรรลุนิกรรมอย่างแน่นอน ดังนั้นเดี๋ยวเราจะต้องลงไปอารักขาเฝ้าอยู่ที่ประตู จะล็อกกุญแจไม่ให้ใครเปิดได้

เราจะให้ท้าวจาดุมหาราชिकाทั้ง ๔ ลงไปอารักขารอบนอกกุฏิ ซึ่งมีสิ่งสราลัตว์ เช่น นกอาจส่งเสียงร้องรบกวนสามเณรได้ ต้องให้ระดับจอมเทพบนสวรรค์ชั้นจาดุมหาราชิกามาช่วยปราบนก ปราบเสียงสัตว์ต่างๆ

แล้วไปบอกสุริยเทพบุตรกับจันทร์เทพบุตร ให้ไปรังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ไว้ เรียกได้ว่าระบบสุริยจักรวาลถูกล็อกไว้หมดเป็นเวลาชั่วคราว เพื่อให้สามเณรได้ทำความเพียรเต็มที่ เพราะวันนี้ท่านมีรัศมีเจิดจ้า จะต้องบรรลุมรรคผลนิพพานอย่างแน่นอน

อีกทั้งสามเณรก็เข้าไปอยู่ในข่ายพระญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าวันนี้สามเณรบัณฑิตจะได้บรรลุมรรคผลนิพพานเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในศาสนาของพระองค์ แต่ว่าพระสารีบุตรพระอุปัชฌาย์ของสามเณร เมื่อกลับมาจากบิณฑบาตแล้วไม่ทราบถึงกาลบรรลุธรรมของสามเณร อาจจะเข้าไปเรียกสามเณรให้ออกมาฉันภัตตาหาร ซึ่งจะเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อการบำเพ็ญสมณธรรมของสามเณรในขณะนั้น พระพุทธองค์จึงทรงดำริว่า เราจะต้องไปตักพระสารีบุตรที่ปากประตูทางเข้าวัด เพื่อถ่วงเวลาเอาไว้ให้สามเณรบำเพ็ญสมณธรรมได้เต็มที่

นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลย ถึงขนาดโกลาหลกันทีเดียว เพราะทั้ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งท้าวสักกเทวราช ท้าวมหาราชทั้ง ๔ สุริยเทพ และจันทรเทพ ก็ยังลงมาช่วยกันอย่างนี้ แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก่อน คือ พระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงส่งเคราะห์มหาทุกข์ ด้วยการยืมบาตรให้ รับอาราธนาไปฉันภัตตาหารที่บ้านมหาทุกข์ และ พระพุทธเจ้าของเราพระองค์ปัจจุบันนี้ก็ทรงส่งเคราะห์ด้วยการไปยืมดัก พระสารีบุตรที่ปากประตูทางเข้าของวัดป่า

เป็นเรื่องที่น่าศึกษาว่า เมื่อใครก็ตามมีจิตใจที่แน่วแน่ในการ สร้างบารมี บำเพ็ญสมณธรรมแล้ว แม้แต่เทวดาหรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จะช่วยส่งเสริมให้สำเร็จได้เป็นอัศจรรย์ ดังเช่นสามเณรบัณฑิตผู้มี บุญมาก

ทางด้านสามเณรบัณฑิต วันนี้ท่านมีความรู้สึกเบื่อหน่ายในภพ ซึ่งเป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า เด็กวัย ๗ ขวบสามารถคิดเช่นนี้ได้ แต่เราจะดูเพศ ภาวะ ๗ ขวบอย่างเดียวไม่ได้ ต้องดูเข้าไปในกลางกายของท่าน ธาตุธรรม บารมีของท่านแถมรอบ สิ่งสมบุญบารมีมากมาย ร่างเป็นเด็ก แต่ว่าข้างใน เป็นผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ มีสติปัญญากว้างไกล มองเห็นได้ไกลกว่าคนธรรมดา เหมือนคนที่มียกล่องส่องทางไกล ถ้าใครไม่มีก็เห็นแค่นี้ใกล้ๆ

สามเณรบัณฑิตท่านเปรียบเสมือนผู้ที่มีกล้องส่องทางไกล คือ มีดวงปัญญาที่สั่งสมมาเต็มเปี่ยมแล้ว เลนส์ใจเกิดขึ้น ระหว่างที่เดินกลับ มาก็นึกคิดไปเรื่อยๆ ก่อนจะถึงอาศรมว่า “จิตฝึกได้ จิตฝึกได้ ไม้ก็ดี ศร ก็ดี น้ำก็ดี ไม้มีจิต ยังฝึกได้ เรามีจิต เราฝึกได้” คิดวนเวียนอยู่อย่างนี้

จนกระทั่งเข้าไปนั่งในกุฏิ ลีอกกุญแจอย่างดีตามคำสั่งของพระอุปัชฌาย์ แล้วก็บำเพ็ญสมณธรรมทันที ไม่ให้เสียเวลาเลย ไม่เหมือนบางคนที่ว่า จะลงมือปฏิบัติธรรมได้นั้น บางทีก็โง่โง่ บางทีก็มัวแต่ไปให้ความสำคัญกับสิ่งอื่นๆ ก่อน เสียเวลาไปมากมาย ถ้าใครยังเป็นอย่างนี้ ก็ยังอีกนาน

ถ้าอยากจะบรรลุธรรมเร็วๆ จะต้องเหมือนสามเณรบัณฑิต ที่พอนั่งบนอาสนะเท่านั้น สะเทือนถึงสวรรค์ พระอินทร์พร้อมทั้งท้าวจตุรุมหาราชิกาหรือท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ ได้แก่ ท้าววิรุฬหก ท้าววิรูปักษ์ ท้าวเวสวัณ ท้าวธตรฐ ซึ่งเป็นผู้ปกครองทิศต่างๆ และปกครองครุฑ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ ก็ยังลงมาเองเลย เพื่อมาทำหน้าที่อันยิ่งใหญ่ คือ มารักษาบรรยากาศที่เหมาะสมสำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรม เช่น การที่มาช่วยป้องกันไม่ให้คนเข้ามาส่งเสียงในรัศมีที่สามเณรบัณฑิตกำลังนั่งปฏิบัติธรรมอยู่ ซึ่งท่านก็ทำด้วยเทวฤทธิ์ของท่าน และการอธิษฐานจิตด้วยบุญของสามเณรบัณฑิต

สังเกตเห็นไหมว่า เวลาเทวดาจะบันดาลสิ่งใดให้ใคร ต้องอ้างถึงบุญของบุคคลนั้นๆ เช่น บุญของสามเณรบัณฑิต วันไหนที่เราจะบรรลุธรรม ถ้าเทวดาเขาจะลงมาช่วย เขาก็ต้องอ้างบุญของเรา

ขณะยืนอยู่กลางอากาศนั้น พระอินทร์ได้อ้างบุญของสามเณรบัณฑิต แล้วก็นำไปรวมกับเทวานุภาพ พอถูกส่วนรวมกัน แสงวาบสว่างเกิดขึ้นเข้าไปทะลวงถึงในจิตใจของสัตว์ทั้งหลาย สว่างวาบไปหมด สัตว์ที่อยู่ใต้ดิน บนดิน ในน้ำ บนฟ้า หรือในที่ทุกหนทุกแห่ง สงบนิ่งหมดเลย มีอาการเหมือนหลับ สงบนิ่ง ไม่มีเสียงเลย นี่คือเทวานุภาพประกอบด้วยบุญญาภิธานของสามเณรบัณฑิต

ส่วนพระอินทร์เฝ้าอยู่ตรงประตู ท่านลือกประตูไว้เลย ยืนอยู่ตรงนั้น ใครก็ไม่สามารถเข้ามาได้ ท่านยืนบังไม่ให้เห็นภูฏิด้วยเข้าไปในช่วงที่สามเณรกำลังทำความเพียรอยู่ ระบบสุริยจักรวาลหยุดชั่วคราว สามเณรก็หยุดใจไปตามลำดับภายในเรื่อยไป จนกระทั่งเสร็จกิจ ๑๖ ไม่ตกกันดาร นิพพานก็เป็นทีไป พอเสร็จกิจ ๑๖ ท่านก็ตรวจตราดูด้วยหยุดกับนิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงกายธรรมโคตรภู ดูอริยสัจ ๔ ในกายมนุษย์หายาบ-ละเอียด ด้วยรอบ ๓ อาการ ๑๒ มีสังจญาณ กิจจญาณ กตญาณ ดูทุกข์สมุทัยนิโรธมรรคด้วยธรรมกายท่านดูรวดเร็ววิเลสหลุดล่อนหมดใจติดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัต

ฝ่ายพระสารีบุตรนั้นเสร็จแล้ว แต่ยังไม่สามารถที่จะเดินกลับได้ในทันที เพราะว่าท่านเป็นธรรมเสนาบดี อัครสาวกเบื้องขวา ใครๆ ก็อยากจะมากราบท่าน พระเถระจึงต้องสนทนากับญาติโยมบ้าง คุยไปคุยมาเวลาก็กว้างเลยผ่านไป ท่านจึงเตรียมจะกลับ แต่ก่อนจะกลับ ท่านบดียก็นำข้าวคลุกปลาตะเพียนที่มีรสเลิศอร่อยกลมกล่อมใส่ลงในบาตรพระสารีบุตร จากนั้นพระสารีบุตรได้กล่าวอนุโมทนาคาถา ทุกคนก็ได้อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ครบหมด

เมื่อพระสารีบุตรเดินกลับมาถึงกุฏิ ในขณะนั้นสุริยเทพและจันทรเทพ ได้หยุดระบบสุริยจักรวาลเอาไว้ ท้าวจตุโลกบาลก็แปลงรัศมีให้สัตว์ทุกตัวเงียบ ไม่ส่งเสียงใดๆ ส่วนท้าวสักกเทวราชก็ดักอยู่ที่หน้าประตู พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบว่ วันนี้สามเณรบัณฑิตจะบรรลุลุทธิธรรม แต่เกรงว่าพระสารีบุตรที่กำลังรีบมาด้วยความเร่งรีบกลัวว่าสามเณรจะอดข้าวเพราะเลยเวลานั้น จะเข้าไปขัดจังหวะการบรรลุลุทธิธรรมของสามเณร พระองค์จึงทรงไปดักรอพระสารีบุตรไว้ก่อน

เมื่อพระสารีบุตรเดินกลับมา ได้พบพระลัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงถามคำถามกับพระสารีบุตรว่า “อาหารนำมาซึ่งอะไร” พระสารีบุตรตอบว่า “อาหารนำมาซึ่งเวทนา” พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงถามต่อว่า “แล้วเวทนามาซึ่งอะไร” “เวทนามาซึ่งรูป” พระสารีบุตรตอบ และพระพุทธองค์ทรงถามคำถามสุดท้ายว่า “แล้วรูปนำมาซึ่งอะไร” “รูปนำมาซึ่งผัสสะ” พระสารีบุตรตอบ

ในปัญหาที่พระศาสดาตรัสถามนั้น อธิบายได้ว่า **อาหารนำมาซึ่งเวทนา** หมายความว่า เมื่อความหิวเกิดขึ้น ก็เป็นทุกข์เวทนา เมื่อได้กินอาหารแล้ว พอฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วก็มีสุข อาหารจึงนำมาซึ่งสุขเวทนา **เวทนามาซึ่งรูป** หมายความว่า เมื่อมีความสุขร่างกายก็จะมีอาการกระปรี้กระเปร่า มีวรรณะ คือ รูปร่างที่เอิบอím ผ่องใส **รูปนำมาซึ่งผัสสะ** หมายถึง เมื่อมีความสุขสดชื่นกระปรี้กระเปร่าแล้ว จะรู้สึกว่ามีสบายอย่างที่เราเรียกว่า เป็นสุขสัมผัส

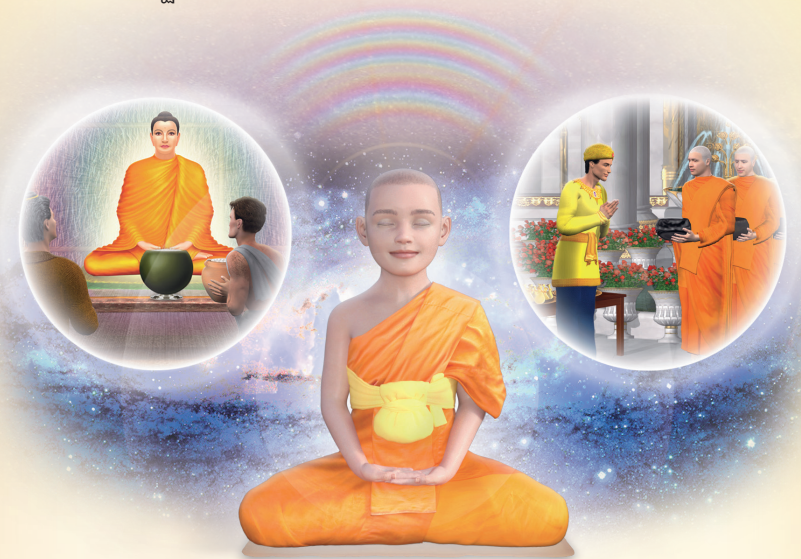
เมื่อพระเถระแก้ปัญหาที่พระศาสดาตรัสถามจบ
ลงแล้ว ในขณะนั้นสามเณรบัณฑิตได้ทำความเพียร
จนกระทั่งบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์พร้อม
ด้วยปฏิสัมภิทา ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงทราบแล้วด้วยญาณทัสสนะ จึงทรงหลีก
ทางให้พระสารีบุตร เมื่อพระเถระไปถึง
กุฎิ ก็พบพระอินทร์และเหล่าเทวดาจึงได้
ทราบบว่า สามเณรบัณฑิตบรรลุมรรคผล
นิพพานแล้ว เพราะรัศมีสว่างเจิดจ้า
สว่างมาก เหล่าเทวดาทั้งหลายต่างเปล่ง
อนุโมทนาสาธุการ สาวกของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นอีก ๑ รูปแล้ว

เมื่อสามเณรบัณฑิตบรรลุมรรคผลนิพพานเป็นพระอรหันต์แล้ว ได้
เปิดประตูออกมารับพระอุปัชฌาย์ แล้วจัดน้ำท่ามาดูแลอุปัชฌาย์ท่าน หลังจาก
นั้นพระสารีบุตรได้มอบบาตรที่ใส่อาหารเลิศรส คือ ข้าวคลุกปลาตะเพียนให้แก่
สามเณรบัณฑิต สามเณรขบฉันด้วยความปิติเบิกบานทั้งภายในและภายนอก
ภายในก็ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ ภายนอกก็ชื่นใจด้วยข้าวคลุกปลา
ตะเพียน ที่ติดตราตรึงใจมาข้ามชาติ

พอฉันเสร็จ ล้างบาตรเรียบร้อยแล้วเก็บเข้าที่เท่านั้น สूरียเทพกับจันทรเทพ
ก็ได้สัญญาจากท้าวสักกะให้ปล่อยระบบสุริยจักรวาล ทันทีที่ปลดล็อก เวลา
ในขณะนั้นก็กลายเป็นเวลาบ่ายไปเสียแล้ว ชาวเมืองจึงได้รำลึกกันด้วยความ
สงสัยว่า เมื่อสักครู่ยังเห็นเป็นเวลาเช้า แต่อยู่ๆ ก็กลายเป็นเวลาบ่ายไปได้ ช่าง
น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

สามเณรบัณฑิตได้บรรลุมรรคผลนิพพาน สมความปรารถนาที่ตั้งใจไว้ เมื่อทำบุญทุกครั้งว่า นิพพานะปัจจะโย โหตุ เพราะฉะนั้นเมื่อพวกเราทุกคนทำบุญ ต้องอธิษฐานกำกับทุกครั้งด้วยว่า “**นิพพานะปัจจะโย โหตุ**” ไม่ว่าเราจะทำบุญอะไรก็ตาม คำอธิษฐานนี้ต้องไม่ลืม

เมื่อสามเณรบัณฑิตเป็นพระอรหันต์แล้ว จึงระลึกชาติหนหลังตรวจตราดูว่า บุญอะไรที่ทำให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน บรรลุเป้าหมายของชีวิต ท่านได้เห็นการสร้างบารมีของตนเองตามลำดับเรื่อยมา จนกระทั่งมาเป็นมหาพุทธะ และได้ถวายข้าวรสเลิศที่ตราตรึงใจข้ามชาติ คือ ข้าวคลุกปลาตะเพียนแล้วมีฝนรัตนชาติตก เมื่อเห็นไปตามลำดับดังนี้ ความปลื้มปิติเป็นล้นพ้นพลันบังเกิดขึ้น

สิ่งเหล่านี้เป็นธรรมเนียมของผู้บรรลุมรรคผลนิพพาน เมื่อบุคคลมาถึงจุดสูงสุดนี้ก็จะอยากรู้ว่า อะไรทำให้ตนมาถึงจุดหมายปลายทางของชีวิตในสังสารวัฏได้ แล้วก็ตรวจสอบตราดูตรงนั้นเลย ณ อาสนะที่นั่งเดียวกันกับที่ตนบรรลุธรรมตรงนั้น ยิ่งได้ตรวจตราดูก็ยิ่งปลื้มปิติมาตลอดเลย มองเห็นแต่บุญอย่างเดียว ได้เห็นว่าตนได้ทำบุญนั้น บุญนี้ ทั้งบุญเล็ก บุญน้อย บุญใหญ่ บุญทุกชนิด เห็นแล้วก็ยิ่งปลาบปลื้ม